

Skolonia, jan. gen 1847

K513/695

Kedves Barátom uram!

Sietek kívánni, hogy aggódalmi-
ból, miután múlt évi december 28-án
kelt, de hozzáam csak ma érkezese be-
őses levelebből megjött közre sajtó-
lón, hogy ön már kes levelemre
nem kapott. Ezen is, én mindenik
köteget épen, legkisebb hiány nélkül
megkaptam; a szachini nötes már el is
olvastam, s fordításulhoz is kedvem jött;
de még, mielőtt ezt nyitvánosan szemem,
mellyelbes avarok behatolni a hellen
nyelv előcsarnokába; ön főmára azonban
-is saját hatáskörömben is kitérti for-
dítását - egy próza fordítás + sehemélt
maga Xenophonnak "mérés" dialógjait
Külvárosi Oikonomikos-ás olvasom; erről
megyet is Plarva, kinek nagyon Ion-ján
böl már olvastam. Párhuzos- is nézeget-
tem, s nagyjából olvasgattam is, de nem fű-
szimmal. Egyébiránt Xenophon arra számít,
hogy nem elég csak a verbeli formák je-
vint ismerkedni meg a hellen nyelvvel,
mert vannak prouai példák módok, melyek
verben csak elő nem fordulnak; azok prou-
sa is vers, válogatva. Zrínyi Es is
van, majd neki felvém. A Pope Lujfűrtés
je írósvajhoz hasonló classicum quid.

Toldi nagyra nőst. Sok, mihez uróbb
ittam, egészen más modorra, népieseb-
bel, könnyebben. Kisevén az eljés - a
má in olvasás - megvalósítás, de már
késő. Az egészen jósnak el nem küldhes,
vén, amennyire küldem belüle: fájtan
kon hogy kérbe nem kérel. Távra isér,
nék nagyobb; megolvassom. A listori.
kussokas örömmel fogadnám - Egyébirám
nem fieső; hanem haladhaok a kül-
sötéren, nove kevés időm van olvasá-
s épütesen akarok olvasni. - -

Egy leveles ma egy leve indírtam
jósnak, nemleem kértben les.

A levelembé két leveles kértben,
adram; a közeget a minap karvólul.

Sön bereg! miere nem leher
örömet fájdalom nélkül élvem! a hiz
lej meghozta velem az örömet, s in le-
vele fájtelmas vegyis köre! Totes mi-
előbb győgyisza ino hogy - min leveles
23 tag - levelesben is virágokhas
sök is gyümölevörtenen! - - -

Vig-jásélon akarnék ismi ha - tud-
nél. Egy jó mese kereng fejembon, talán
meglésvem. Fogalmim a komikuráról isin,
talán; s a Komikum műtájánál ügyis
átalozaa el varozom - ak élvem alko
niényire.

Mi volna az ha az ember népies
höz költeménye isna? Fokartan ugye?
De acér talán menne? Kisevénit vele
az ember?

Mofolygy ön, hogy ennyi felés önre beseletet
 a folas alai-féle körmondásra gondolt?
 ez csak eszeme; gondoltok ezek rajra é. b!
 mi lenne belőle ha valaki ki népnyel,
ve'n köhemi ér, megkísértené? Amnyi való,
 hogy, ha fikerülne, abból népszerű epós válnék.

Cafinóknak én irrok, de ön a világejre
 de írjon; ezek az emberek elleni a nyílván,
 nopságnak - vagyis a kürrölésnek. - A. -
 "En nem tudom, enőt a mi kasszinóknakról olly ön"
 "őden is valaki tavaly a divatszabba, B. És az
 is selet vola fiteleten gungnyal." A. Ezidő ves,
 deglós, mis, hozak bele. C. - Nem kell kürröl,
 gesni: semmi kell. / szende faj :). --- Amnyi
 való hogy körelebb hát vola, s egy viraó vité,
 ki robos földes uras, kis kihököni elég
 erélyessel nem volak - kiöntözték a Casinó
 tagok népszerűséből, s e miata akorra a ka.
linó felbomlásai; de már talán megmarad.
 legalább egy angrián, more az előre lesene
 ráijvendéglős, a ki magyar, a ki telke van!
 egész a bányafürdő gubásvágig.

Kölöf Jeneze nem jár figyeltre,
 mert, a minc mondják, kopási xenes fo.
 garva, puzsrai törvényprotgálkarsás fe.
 vinn a jó igaz érvelésben Casprálkarsat,
 s midőn az győgyuarmi fegyentere, meg.
 halálvoss. Méhe Dannvaira - s feledés!

Jeneze! be jól erik okos ember,
 set - legalább levélben - beérthetnem. Lás a
 ön, egész a gyermekességig önzehordok már,
 dem. Nyomatok - e már a K. B. tavalyi
 munkája? Mofe, Dalgorik - e valamin?

Hogyan is miképen és minődon van?
Ha a Debrecenből miképen júj a délnyu-
gói szél? "Lugoffi lesz-e könyvtárnok
-- vagy csak az úristenhez fogódik perfió-
ba? Lakány nem repül-e? Az ő Ca-
sleddója könyve, és gyönyörűség. -- Csak
közelebb hozzá van a gondviselés. Egyet-
irás a "titulus" emberinél nagyon lők a
fatta a "m. t. t. l. t." cím. Hiszen
az öreg Sár. v. ár. y illy minőségben
Lals meg 80.... egynekány éves korában

Dejes verek a levél-chavornak,
Lalástan ki belöte kedves barátom! irán-
tai irás jó érzésem v. juralom
va lesz

Kedves barátom uramval

ti szelöje, s Pere
barátja Arany, János

U. J. Ide sajtó egy kis musaványz Toldiól;
sajátosán emyit:

Toldi M. üldözésre, jeve s egyéb segély
nélkül meggy Peter; Petz alatt, semerőben,
síró anonyus lel, azo megpánja, min hogy 2
fiat firaia kiker a csek bajnok segny
megöle; megesküpit hogy megülje borri
ját s bemeqy Peter várvsba; on cseleala,
mül köborog, bika viadals vi seb. Enebejui
hogy meg is fegyver finis, hogy vijn a csehvel

"Hej, bíny talán meg közelsem borainak
felre innen vnyos." mondját ha meglainak
igy elhuzavon állapot vitzony a semerőben,
hogy az övegőt fiat megmudós fegyverese
elkerje, de nem valálja ake. Seb. Skemi
bujában ezen aprós, ivő a segulem. etc

1 3.
K 543/695 1.

Pinkely, a pesti temető.

Örösvinza járta (Toldi) a temető kerés,
De nem felt abban egy eláskorvot leltet;
Hol keresne már most az öreggyermek lakját?
Budapest városát jobbezren lakják.

Látta hogy hiában minden akaratja
Erős fogadásas hiában fogadta;
Könnye dördög jásék maga, esküvése,
Tajkos gyermek a fros, családgy jászit vele.

E' mivel hogy kállást az élők nem adtak,
Olyhena sanyaján hideg kalotnaknak.

Styirkos vola a sírdomb a harmattól, melyet
Kévéis új sír orra jókövök helyett.

Fölkéret az égbe, az ország ujára:
Késervesen gondolt buzdosó volára;
I min a mely meder van elröppenő félben
Ugy sea a reményseg levarasig szív ében.

X. Anyja Toldi Györgyvel polgáron
Is Toldi Miklósnak ha léren férge
akkor van kenyeres eleibe kége

Illofoni.

A jépi reményseg a midin imettel
A boldogtalannál hiselés veszette,
Álmos küld semere, keveszerő álmos,
Aval édesice a nyomorúságos.

Toldi is álmában cseben gyökedelmes
E' nyere a kivályvól veskeert kegyetmes,
Drága gyöngyös jegyvet csillogott kezében,
Drágább örömkönyü anyja kes semében.

Lódobogás hallat: elrepült az álmom,
Elselintte Toldi a pép boldobitágon,
Menke látott volna, hanem hogy nem kellea,
A lóháras ut mena a temető mellett.

I ki vola a lóháras? Nem hit a semiket,
Midin abban a vén Penke is meré meg:
"Ké! ki az? hová ment? de nagy öreg Penke?
Iferem! nem lehet; milyen nagy Penke!"

6.
Bereg mindhárom is már a tisztes polga,
Hogy nem a vén Benze, hanem ez is ez volna,
Miköz Toldi M. lecsépe lováról
S minden pora lecsókola ránk az orzájáról!

De Benze mindebből egyebet nem érte
Csak, hogy fából ugrott rá egy kővérrer;,
Hosszasan leerkéke Miklós a vén polgár
Mig fel bírta fogni a dolg mivoltát.

Hanem mikor aztán felfogta értével
Halála napjáig sem feledhesé' el,
Nem feledhesé' el soha az utadra
Mint ijedt meg a nagy örömei miatt;

Mint nem hitte szeméket egészen, csak félig;
Borjait hogyan megdorgogatta végig!
S hogy' megeredt a köny két öreg szeméből,
Mint a záporosó isken föllegéből.

Az öröm, a panasza jó sokáig varra

Elbeszélte Miklós a mi történe rajza
De, tudni való hogy nem bevélt folyóban,
Anyja kérdte minden vitédik pályában.

"Hogy' van édes anyám? nem bereg-e szegény?
Büsködik-e nagyon elvesztett gyermekeim?
Nála dörögl-e még s mi csinál a máfik?
Faj, szegény anyjammal úgy-e vészt bárik?"

De Benze értesül adta a fiúnak:

Magás anyja végett sohse adja bának,
György sem háborisja; odalagya máfnap
Nem is reperié meg pívér erős bának;
Csak lásoni pereiné Miklós mindenáron,
Es ha felváltja péle s világon,
Föltérési, bizony-bizony nyúl igére,
Ha öron mérföldes kell is menni érre.

"Nem is egyébiráné indított el engem,
Föltérési téged, Miklós, édes beltem,
Hanem hogy legyenek hű apóó cseléded,
Sudokodjam vlla, mikor mi sükséged,
S hármere jára telte, ott legyen sarhadnál,
Legyen pörögűt, ha bajba akadnál —"

As mindora B. s eren kiül mennyis! 3.
Kigyósnál az verbejedni valamennyis!

Arra hasárolták, hogy csak ott meghátrák;
B. egy abrakot adott a lovának,
Abrak is, kenyér is volt a kápa mellett,
nem röptette B. az efféle szerket;

Egy öblös tarisnyát is emelt a kápa;
Könyökig nyúlt B. a nagy tarisnyába;
Kilúzott valanis és igy szól: „Itt van:
Stefe, Polgár, madárháza csipős hirtam.

„Edes anyád arany az neked küldötte,
Maga szagavotta, maga is jüörte
És megparancsolt én kegyetlenül
Hogy sajtát kereste adjam figyelemül.”

Akat átuladta; kést is adott mellé:
Kéki vesi, st. és ugyancsak jelölé;
De neuhogy a csipős váltna el derékán,
Hancu a kést tört el, pedig \bar{n} volt vékony.

At íreg csadálta: „ejnye! hogy a kőben
Lútra így meg a jel az általvenben?”
Nesse a kést: hová illik a darabja:
Pondolá: jó volna, ha örke ragadna.

Hancu st. bizony \bar{n} epea késéggel
Hogy ekenal, mi din kenyér van kesébe’;
Felvőre a csipős sérováras nélkül
Sime! egy darab vas hull ki közéjéből.

Felverre a vasat lába mellől Benze,
Kés nem durab vas volt, hm vas jelensze,
Kemény felnyizorra, sem volt semmi kárja
Belenézet: hát csak elállt seme pája:

Ura arany volt benne, \bar{n} keros, sem hancu,
Hancu, a mióta megvan a világra
Pedig kenyérenek javát már megelre
Könyök fel sem látta, az enyfréte.

Ha' Miklós nem övölt a vár arlun kín cseren?
 Hogy ne övölt volna, abból semmi sincsen;
 Kőnyűfejem övölt, ugrals örömben
 Kolnapi napos forgára estében.
 Hogy vester majd fegyver, szép ruhás magam
 Hogy vesem majd fejét a, csak Mikolánál
 Hogy lesz ez, hogy lesz az: de hányféle hogy;
 Hányféle Réj dolgot övnte nem almodott.

Mikor mind a ketten eleger övöltek
 Megotrási a jéna egy irodombra dülték;
 Toldi a voljából egyentem fredre ki
 Bende pedig tarra a kei maskás neki.

Es' így jóla Bende: "no te öreg tenjer?
 Illyes hol som kapál, berkeg vitékségnél.
 De minék berkelet - a fram majd hibárik -"
 "Nem, biz az; kerékfram lett, - kijána framig."

Mofa hallgat szavamm jümbor jóla Bende,
 Nette, seld el: is var kilentken kilente;
 De a páradikar kinyü letzet hagyom,
 Megintuk, mivel mofa nagy kedvem vagon
 Válsig elleneknek benne a lü jóla
 Ha nyerges kulacsu ki nem páradé volna
 Nivül nedves eggar, a huzmas segesse,
 De a bendejébe csiholni lehetne.

Nem is merke kellen farsdni a végess,
 Csakhamar kötel találtal egy fején, csappétes
 demyer is, vagny is vola az öreg csánda
 Oda illeu volna Homobag sítjára

Egy romju kuságas áisrgon előtte
 Wenre nyerges lovát a nelle kötötte
 Toldi pedig beemert: sósós vola a lárba,
 Bele ragta fejét a szemöldök fába.

"Hé! kormáros! hol vagy, a terem buráda!
 Alprot? vagy meghalál? nére m gyűlés vltágon"

"De hogy alrom (kis lör a forgópió megina)
 Ezt a meis, bor is lett; isre kell-e sag pims"

"Nem kell pims, sem isre, hiába is adnád;
 Egy csöves se lör?, vagy lör-e egy öreg karmas
 Elühngesse magát a csaplór a próra,
 Pondolván magib; most arada ivóra."

Bente a tarisnyás béhorn' exalata;
 Miklósának ugyancsak jól esett a falat
 Rakra is ragyván, alig győzve nyelni
 Stárum sem érte nek' vele versenyezenni.
 Miket pedig a nagy kanna megértéken,
 Mint a tirkorásnak, nek' győrekereső;
 Felhajtá majd felig az öt pürrer pohára
 Bente megváltotta: "az ismerő! megért."

"Aré, nem aré, én azonnal kereset gondoltok,
 De rád pedig kicsit tartózik a dolog;
 Ha ömél az ember, csak nyűg hogy van erre:
 Tenesük el als ma: itt van, igyál, nette!"

Aztal oda adta az esteje kőmőrtök,
 Reszkeres a kere az öreg kezinynek
 Nem is bátorkodott inni egyszer utkar
 Mindig megolvapra tükön a kőnyokas.
 Ming eret vőreusok a fenyő ártalon
 A keményenét megpendült a cimbalmom:
 Egy öreg cimbalmos hever a szundáiban,
 Háir aluta, de föltelt hallva, hogy vendég van.
 Toldi meg a kanna fellapá kezébe
 Es kiparans vele igaz a főképre:
 Louis is, táncols is, majd lezakkadt a haj
 Bente mindig mondta: "megért a bor, igaz!"

"Aré, nem aré, én azonnal mit gondoltok! hajrá!"
 Cs' az öreg kanna magasan felhajtá,
 "Buzoglyon a borad, elég nagy a feje,
 Nem volé ily en kedvem, van hát estren deje.
 Kanna nekem csaplat, pürrer az öregnek!
 Mert nehez a kanna, kezei remegnek."
 Megfogadta a fiót a borméri ember:
 Bente a pürrerből iszogaron renddel.

"Hajrá! haj! lakjitek el a búbanas torás!
 Almos a csaplatunk; igyál meg a borás!
 Igyál ven cimbalmom; minnyán rád bízolom!"
 "Belem inkább, uram; a műgy iszonyóim."

„Kagadiból, ingyen! hulló e kő máros?
 Legy úgy, mintha innál. „Uram! nem lesz károm?
 „Ha csak emyri sudrok; mondta M. „inni
 „Igya meg a föld a maratók: így m!
 Prégig öné a bor a foba földér,
 Rárra fejei Benke s így ess rá hogy: éjnye!
 Toldi pedig rakta ugyanívak a táncát
 Verie a fejéül a neppergerendát;
 Széles jó kedvében kurjantott nagyjól,
 Ivet, meginn sáncok, meginn ivott fohas;
 De mérvéket tartott az öreg skimbora;
 Csak apránként fogott a jinséből bora.

Egyeser elhallgatott; nikkis m dorgála;
 Meher ten a feje, húsza a bórara,
 Elszaladt ~~szélesét~~ alóle a boglyakemenre,
 Felbontu üléstől, úgy elgyenyült Benke.
 Toldi is beléunt a miltavára; ba;
 Aprátom lebontu ké's immo karjára;
 (Mekkelen karjában támadtak az erek)
 Nagy aluss el, nagy hila a haralmas gyerek.

szab

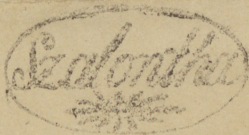

Legyis. Minden rakarnak jéligéje van,
 Illóvraitól vére mi a rörténes menesé is,
 Itt. Perinn ninszje. Erek közül az első
 az, a mi jéligéül felmenn: szofran om,
lekerem fog;

Egyébirán a prolesterben lényeges hibák
 fedessem aróe fel egyes, mit megjavított.
 T. Miklós, midén Laci fi lada alsó al hadi.
 élere budisarik, bányájót orszá rörtés,
 jéire fel lovartu kell hogy követeljen,
 legalább aró, hogy ör levesséileg állig
 ké, soren kö zítóül visszatérvéimul támadt.
 Eke megjavítandom.

W 0140. 0000/00

K 513/695

~~Tekintetes sudós Szilágyi Ist.,
vám urak, a m. sügösi ref.
felsőbb iskolák érdemes Közok.,
sajójának, a magyar sudós tár.,
sajág levelező tagjának egész
tiszteléssel~~

Szabolcs

K 513/
695

~~Süggösi
Közok.
vám egyében~~

ol. p. 10

695